

Prav posebno pa je odsevala ta radost z lic Gojkinih. »Petrček, Petrček! Kmalu dobim tudi jaz mamol« je zažvrgolelo iz njenih ust. »Očka mi je rekel, da pride.«

In zavrtela se je v krogu, nihala z glavo sem — tja, sem — tja in kot bi stresal cekine na zlat krožnik, ji je vrelo iz grla: »Mama pride, mama pride!« (Konec prih.)

Iz spominske knjige „Zlatice“.

Oj dete, kako je pusto in ubogo,
kar bi ti mogel povedati jaz!
Saj ti imaš samoleto preprogo,
in z njo je tvoj vsak kraj in čas.

Če Koromandija te zamiče,
v deveto deželjo zahrepeniš —
nad zarjami čez solnčne priče
ponese med bajne te kraljeviče
in v južnih gajev paradiž.

Le čuvaj jo samoleto preprogo —
i jaz sem jo imel nekoč,
preletel z njo in vedel mnogo,
a — sam ne vem — izgubila je moč.

Nemara bilà je tkana preslabo,
mordà sem nápek z njo ravnal...
Ti, dete, letiš, jaz gledam za tabo —
in vse je prav, vse naj bo prav!...

Oton Župančič.